

עפ"ג 39422/08/14 - מדינת ישראל נגד יניב דאודי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 39422-08-14 מדינת ישראל נ' דאודי
תיק חיצוני: 0-2290-42176-2011

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא
כב' השופטת מרים סוקולוב
המערערת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: יניב דאודי

פסק דין

המשיב הורשע בבית משפט קמא על סמך הודייתו בעבירה של חבלה או פציעה כשהעברין מזוין, עבירה על סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין וכן החזקת סכין למטרה לא כשרה, עבירה על סעיף 186 לחוק.

על-פי העובדות בהן הודה המשיב: בתאריך 12.7.11 בת"א ירד המשיב מביתו, ניגש למתלונן שהוא שכנו כאשר הוא אוחז בידיו בשתי סכינים. המשיב דקר את המתלונן בישבנו וגרם לו לפצע דקירה בעומק 4 ס"מ, אותו צריך היה מאוחר יותר צוות רפואי לסגור באמצעות סיכות.

נעיר כבר בשלב זה, כי להודעת הערעור שבפנינו צירפה המדינה תמונות המשקפות את מצבו של המתלונן לאחר הפגיעה והתמונות מדברות בעד עצמן.

העובדות שפורטו לעיל משקפות את כתב האישום לאחר שתוקן כחלק מהסדר טיעון בין הצדדים. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי העונש והצדדים טענו בענין זה כל אחד בדרכו.

בית משפט קמא (כב' השופט י' יצחק) הטיל על המשיב את העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.
2. עונשי מאסר על תנאי לתקופות משתנות בהתאם לעבירות שמדובר בהן.
3. קנס בסך 1,500 ₪.
4. וכן פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪.

על גזר הדין מערערת המדינה בפנינו. הטענה היא כי בית משפט קמא הקל עם המשיב באופן המחייב את התערבותה של ערכאת הערעור.

על אלה שמה המדינה את הדגש:

בית משפט קמא קיבל את טענתה של הסנגוריה וקבע כי מתחם הענישה נע בין 4 חודשי מאסר ל- 18 חודשי מאסר בפועל. לטענת המדינה, המתחם איננו הולם את העבירות בהן הורשע המשיב. העבירות שמדובר בהן, הן ביטוי קונקרטי וחמור לתת תרבות הסכין שבה מצווה בית משפט להילחם. המדינה מפנה לפסיקה של בית המשפט העליון ששב וקבע פעם אחר פעם, כי יש לשרש את תת תרבות הסכין מחיינו ובית המשפט אמור להרים את תרומתו למלחמה קשה זו.

קונקרטיית לענין העבירה שמדובר בה:

המדינה מפנה לכך כי מדובר בסכסוך של מה בכך בין שכנים. המתלונן מבוגר מהמשיב שבפנינו ב- 30 שנה, מה שלא מנע מהמשיב לרדת מביתו כשהוא מצויד בשתי סכינים אותן הסתיר מאחורי הגב ולפעול כפי שפעל כמתואר לעיל. מדובר בעבירה של אלימות מתפרצת ושלוחת רסן שטעונה אמירה עונשית הולמת.

באשר לתסקירי שירות המבחן, תסקיר שירות המבחן אומנם משקף כי חל שיפור אצל המשיב, אולם לטענת המדינה יש אי בהירות ואי התאמה בין שני התסקירים, ומכל מקום מדובר בהמלצה בלבד.

בשורה התחתונה, טוענת המדינה כאמור כי מתחם הענישה היה שגוי וכפועל יוצא מכך, גם הענישה הקונקרטיית היתה שגויה. מתחם הענישה ההולם לשיטתה הינה 12 עד 36 חודשי מאסר ושגה בית משפט קמא כאשר הסתפק בפחות מכך. גם תוך יציאה מנקודת הנחה שמתחם הענישה שקבע בית משפט קמא הוא המתחם הנכון, עדיין לא היה מקום למקם את המשיב בתוך המתחם במקום שבו מיקם אותו בית משפט קמא. העתירה היא להחמיר הן ברכיב המאסר והן ברכיב הקנס והפיצוי.

הסנגור טוען כי לא נפלה טעות מעם בית משפט קמא. את עיקר טיעונו הקדיש הסנגור לאמור בתסקיר שירות המבחן. האירוע שמדובר בו הוא אירוע משנת 2011. המשיב עבר מאז כברת דרך של ממש שמצאה ביטוי באותם תסקירים. שירות המבחן ציין כי המשיב כרגע איננו מכור לסמים, למעלה משנה שהוא נקי מסמים, הוא משתתף בתהליך קבוצתי פרטני, לוקח חלק באותו טיפול, מגיע למפגשים ולשיחות, חל בו שינוי חיובי. צדק בית משפט קמא כאשר נתן לשינוי חיובי זה את מלוא המשקל. המשיב מתחרט על מעשיו וגם לכך היה מקום לתת משקל.

עוד מפנה ב"כ המשיב לנורמת הענישה הנוהגת. ההפניה היא למספר פסקי דין שבהם הוטלו עונשים דומים ואף קלים מאלה שהוטלו על המשיב במקרה הנוכחי.

שקלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו היא כי יש ממש בערעור המדינה.

האירוע שבפנינו הוא אירוע שמייצג את תת תרבות הסכין במירעה. בגין סכסוך של מה בכך נטל המשיב שתי סכינים ולא אחת, ופגע במתלונן כפי שפגע. המשיב ירד מביתו כשהוא מצויד באותן סכינים, סכין בכל יד כאילו מראש אמר בכך שהוא מתכוון לפגוע במתלונן פגיעה קשה וחמורה ומה שלא יעלה בידו לעשות ביד אחת, יעשה בשתי ידיים גם יחד. גילו של המתלונן אף הוא נתון משמעותי בעינינו, 30 שנה מפרידות בין המשיב לבין המתלונן. המתלונן בוודאי לא היווה איום

כלשהו לגבי המשיב שבפנינו ועדיין ראה המשיב לדקור אותו כפי שדקר. עוצמת הפגיעה אף היא נתון שאיננו יכולים שלא לתת לו את המשקל המירבי. מדובר בדקירות שחדרו 4 ס"מ לתוך ישבנו של המתלונן. רק נעיצת הסכינים בעוצמה מירבית יכולה להביא לחדירה לעומק של 4 ס"מ.

איננו מוכנים להשלים עם נורמת התנהגות זו ונראה לנו, כי עונש של 6 חודשי מאסר אינו נותן לה ביטוי.

דעתנו היא כי יש ממש בטענת המדינה באשר למתחם שקבע בית משפט קמא. המתחם אמור היה להיות גבוה יותר. אולם, בנסיבות התיק הנוכחי איננו רואים לשים את הדגש על כך, משום שאפילו נקבל את המתחם שאותו הציעה הסנגוריה ואותו אימץ בית משפט קמא, לא היה מקום למקם את המשיב במקום שבו מיקם אותו בית המשפט. כאמור, המתחם שאימץ בית משפט קמא על סמך האמור בטיעוני הסנגוריה נע בין 4 חודשי מאסר ל- 18 חודשי מאסר. חומרת העבירה, הנסיבות כפי שפורטו לעיל מצביעות על כך שהיה מקום למקם את המערער באמצע המתחם במקרה הטוב ולא בשליש התחתון כפי שקבע בית המשפט.

עיינו בתסקירי שירות המבחן. אנו מתחשבים בכך שהמשיב אכן עבר כברת דרך מסוימת והתסקיר האחרון המצוי בפנינו הוא תסקיר חיובי במהותו, הגם שעדיין הוא משקף בעייתיות מסוימת. אנו מתחשבים גם בהיותנו ערכאת ערעור שככלל איננה נוהגת למצות את הדין עם משיבים. בהינתן האמור לעיל אנו מטילים על המשיב 10 חודשי מאסר בפועל.

המאסר על תנאי יישאר בעינו.

איננו מתערבים ברכיב הקנס, הגם שהוא נמוך, אולם אנו מוצאים לנכון להעמיד את הפיצוי למתלונן על סך 3,000 ₪ במקום 1,000 ₪. אנו קובעים כי את היתרה, בהנחה שהמשיב שילם את ה- 1,000 ₪, תשולם לא יאוחר מתאריך 1.6.15, זאת תוך שאנו מתחשבים בכך שעל המשיב לרצות עתה עונש מאסר.

ניתנה והודעה היום ט"ז כסלו תשע"ה, 08/12/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד